

FRA HJELPEORGANISASJONEN FOR FRONTKJEMPERE

Det er gått snart ti år siden krigen sluttet. Sårerne den slo, er i ferd med å gro. Gjenoppbygningen nærmer seg med raske skritt sin fullførelse. Samfunnet har sørget for at de som led varig mén, har fått tilstrekkelige lægehjelp, sykehusopphold og kurbehandling. Arbeidsuføre og falnes pårørende har fått krigspensjon, og de som på grunn av sine skader må søke seg et nytt yrke, har fått samfunnets hjelp til omskolering. Det onde menneskene tilføyet hverandre i ufredens år, begynner å gå i glemmeboken. Vi begynner igjen å bli mennesker. Tiden leger alle sår...

Men ennå er det noen som fremdeles lider under virkningene av siste krig og som samfunnet til dags dato ikke har rakt noen hjelpende hånd: Invalide og syke frontkjempere fra siste krig. Mange av dem har mistet en arm eller et ben, noen begge ben, andre har mistet et eller begge øyne, noen er blitt lamme, atter andre lider av tuberkulose. Flere av disse er helt eller delvis arbeidsuføre, noen vil aldri kunne arbeide mer i det hele tatt, og selv de best stillede blant dem har hatt og vil fortsatt få store utgifter til proteser og lægehjelp.

Ifølge gjeldende norske bestemmelser har denne gruppe av våre landsmenn ikke noe krav på hjelp. Krigspensjon er de utelukket fra ved uttrykkelig lovbestemmelse, men heller ikke støtte til anskaffelse av proteser og støtte til omskolering har de hittil kunnet få. Bortsett fra vanlig forsorgsunderstøttelse har heller ikke deres familier fått noen økonomisk hjelp.

Det skal ikke stor fantasi til for å tenke seg hvorledes invalide og syke frontkjempere har hatt det i årene etter krigen.

Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere vil så langt det står i dens makt søke å yte støtte og hjelp her. Arbeidsoppgavene er mange. Som det vil være kjent, har Den tyske Forbundsrepublikken gjennom Norges Røde Kors stillet et bestemt beløp til disposisjon til dekning av utgifter til proteser og kuropphold. For at denne hjelp skal nå frem til dem som mest trenger den, må alt tilgjengelig materiale tilrettelegges så godt som råd er. I samband hermed må det foretas en omfattende registrering. Dette arbeid er allerede tatt opp i samarbeid med Norges Røde Kors. Men oppgavene er langt fra uttømt, selv når denne hjelp er kommet frem. Arbeidet med å skaffe de helt arbeidsuføre og deres familier samt enker og barn etter falne frontkjempere en permanent pengestøtte må også tas opp. Vi må også søke å skaffe de delvis arbeidsuføre muligheter for et passende arbeid, dette kan først skje gjennom omskolering.

Alle disse oppgaver vil en søke å løse ved henvendelse til tyske og norske myndigheter. Dessuten, og det er ikke det minst viktige, vil vi søke å yte øyeblikkelig hjelp der dette er påkrevet. Det er særlig de som har vært arbeidsuføre på grunn av tuberkulose helt siden krigen, og deres familier vi tenker på i denne forbindelse.

For at vi skal kunne løse alle disse oppgavene på en hurtig, effektiv og betryggende måte, trenger vi imidlertid hjelp i form av økonomisk støtte. Bidrag kan innbetales til postgirokonto n.r. 180 70. Dessuten vil det bli solgt autoriserte bidragskuponger. Hjelpeorganisasjonens regnskap vil bli revidert av en statsautorisert revisor og fremlagt på et møte i 1955, hvortil alle som er i besittelse av bidragskuponger eller kvittering fra postverket over innbetalte bidragsbeløp til postgirokonto nr. 180 70, vil ha adgang.

Vi retter derfor en inntrengende appell til alle som kan, om å yte sitt bidrag. Først og fremst retter vi appellen til alle dem som sto på samme side som frontkjemperne under krigen og som er kommet helskinnet igjennom det hele. Dere er først og fremst de nærmeste til å hjelpe. Men dernest appellerer vi også til alle som sto på den annen side og som vil bidra sitt til at krigens sår må få gro igjen. Også dere kan trygt gi deres bidrag i forvisningen om at det utelukkende

vil gå til å hjelpe mennesker som er hårdt rammet av krigen.

La oss vise samkjensle med krigens ofre uansett på hvilken side vedkommende deltok! Bare da kan vi ha håp om at livet igjen får gro frem av de ruiner ufreden skapte. D

først kan det bli full forsoning innen vårt folk. La dette b

en hjertesak for oss alle!

Oslo, den 22. november 1954.

HJELPEORGANISASJONEN FOR FRONTKJEMPERE

105466